

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Agnès Martin-Lugand

Într-o zi, mă voi întoarce la tine

Traducere din limba franceză de
Liliana Urian

*Pentru Guillaume, Simon-Aderaw și Rémi-Tariku,
nu contează unde mă aflu, atâta timp
cât sunt cu voi mă simt ca acasă.*

Загородный дом, обычно для летнего отдыха.
Толковый словарь Ожегова

„Dacea este o casă la țară unde-ți petreci
de obicei vacanța de vară.“
Dicționar explicativ, Serghei Ojegov

„... atunci a început feeria și am simțit înfiripându-se
în mine o iubire care avea să dureze toată viața.“
Gloria tatălui meu, Marcel Pagnol

Prolog

Eram extenuată și înfrigurată. Încă o noapte afară. Totuși nu le mai țineam socoteala de vreo trei ani. Și, în fond, la ce mă așteptam? Ca problemele mele să se rezolve ca prin minune doar schimbând regiunea după ce traversasem Franța făcând autostopul? Voisem să cred asta, agățându-mă de o fărâmə de speranță. De un fir de praf, de o particulă infimă care să mă facă să vreau să lupt mai departe, să trăiesc. Și totuși, nu eram nici pe departe inocentă și naivă. La douăzeci și unu de ani, mă simțeam deja bătrână și obosită. Pentru a-mi regăsi mama, când ajunseseam la vârsta majoratului, avusesem strălucita idee să dispar de pe radarele serviciilor sociale. Eșec total. De atunci, eram pe cont propriu, descurcându-mă cum puteam. Primeam lovituri, mai dădeam și eu când era necesar. Era aproape o obișnuință încă de când mă născusem.

Ca să am ce mânca și să nu dorm mereu pe-afară, eram în stare să fac orice; mă murdăream, având din ce în ce mai puțin respect pentru trupul meu. Pe măsură ce trecea timpul, mă puneam tot mai mult în pericol. Ajunsesem în stadiul în care trebuia neapărat să mă retrag la țară, altfel mă îndreptam spre pierzanie. Speram că nu

era deja prea târziu. Nu eram călăuzită decât de instinctul de supraviețuire.

Iar acest instinct îmi spunea să intru în primul local de pe drum. Trebuia să mă încălzesc cu orice preț. Cei câțiva bănuți pe care-i aveam în buzunar îmi ajungeau de o cafea. M-am așezat la o masă de unde puteam observa sala, am comandat și am așteptat. Îmi plăcea să trag cu urechea la conversațiile din cafenele, mă linișteau și mă făceau să visez la alte vieți în afară de a mea, chiar dacă, de multe ori, nici ele nu erau mai vesele. Avantajul era că, în timpul ăsta, nu mă mai gândeam la situația mea și aveam sentimentul că nu sunt atât de singură. Trebuia să pândesc ocazia potrivită pentru a ieși din impas. Fusesem lăsată cu o seară în urmă în fața gării din Cavaillon. Slavă Domnului că nu fusesem o elevă prea slabă la școală și că mă puteam orienta cât de cât pe o hartă. Dar am înțeles rapid că n-aveam nimic de așteptat de la acest loc. Dădusem peste un local frecventat de oamenii din zonă, oameni de la țară, al căror fel de a vorbi cu siguranță nu-l înțelegeam. Eu nu umblam decât cu borfași care o făceau pe mahării. Acești bărbați și cele câteva femei de aici păreau cât se poate de sinceri în felul lor de a fi; nu eram obișnuită. Ba mai rău, mă simțeam dezarmată în fața amabilității lor. Eu care eram neîncrezătoare în permanență. De obicei, privirile oamenilor se opreau asupra umilei mele persoane. Probabil că și ei își imaginau tot felul de povești despre mine. Chiar dacă încercam să fiu mereu prezentabilă — mai aveam încă un pic de demnitate —, înfățișarea mea vorbea de la sine. Eram înfoclită în paltonul meu mare, negru care, întrucât îmi servise drept pătură, nu-mi mai ținea foarte cald, cizmele — căzute dintr-un camion cu ani în urmă — așisau cu mândrie kilometrajul, aveam fața nu

foarte curată, ochii atât de oboșiți încât albastrul irisurilor era invadat de roșeață, părul blond-închis era murdar și strâns neglijent într-un soi de coc, ca să nu mai spun de rucsacul pe care îl țineam între picioare ca pe bunul cel mai de preț, ceea ce și era în mod incontestabil; singura mea avere. Nu suportam să inspir milă. Dar ai ceea ce meriți. Deocamdată, aveam nevoie de o soluție ca să nu rămân blocată aici.

Imediat ce mi-am băut cafeaua, cu ultimii bănuți în mână, m-am îndreptat spre teighea.

— Mă scuzați, nu știți cumva pe cineva care pleacă spre Marsilia, Toulon sau Nisa? am întrebat-o pe patroană cu cea mai duioasă voce. Nu contează unde, vreau doar să ajung într-un oraș mare ca să-mi gădesc de lucru.

Și un acoperiș deasupra capului... Detaliu pe care l-am păstrat pentru mine.

— Cauți de lucru? a intervenit brusc un bărbat de vreo șazeci de ani, cu o voce aspră.

— Oh, ia te uită, bună ziua, Jo, n-am văzut că ești aici, s-a mirat femeia.

El i-a răspuns printr-un semn din cap, continuând să mă privească insistent. Umerii lați și fața deformată de boxer m-au impresionat, dar m-am străduit să nu las să se vadă nimic.

— Câți ani ai, puștoaico?

— Douăzeci și unu.

M-am mirat văzându-l că tresare.

— Chiar vrei să muncești? Pari cam speriată, zici că ești un iepure surprins de farurile unei mașini.

M-am abținut să-i zic vreo două. Trebuia să rămân politicoasă.

— Depinde. Ce vreți să fac?

— Caut o menajeră pentru hotelul meu.

N-aveam nicio pretenție. Era un lux pe care nu mi-l puteam permite. Prioritatea mea era să supraviețuiesc. Instinctul îmi spunea că acest bărbat n-avea să-mi îngăduie să cântăresc avantajele și dezavantajele. Trebuia să trag de timp ca să mă gândesc, ca să-mi dau seama în ce ape se scaldă. Nu aveam încredere în cineva așa, pocnind din degete.

— Unde este hotelul dumneavoastră?

— La țară, la vreo douăzeci de kilometri de aici, n-ai de unde să știi localitatea.

Avea dreptate, dar uneori aroganța era ultimul meu refugiu. Mi-am ridicat bărbia.

— Spuneți-mi, totuși.

— Goult.

— Și găsec un loc unde să dorm la Goult?

— O să-ți oferim noi casă și masă.

Argumentele cu care încerca să mă convingă erau imbatabile. Un pat, un loc unde aș fi în siguranță, unde n-aș răbda de foame, unde aș putea să fac un duș.

— Trebuie să vreți și ceva în schimb, nu?

Un rictus ironic, dar nu lipsit de tristețe, i-a schimonosit chipul. Îl jignisem trăgând concluzia că mai aștepta și altceva de la mine? În mod clar, nu trăiam în aceeași lume.

— Să faci treabă bună și să nu stai cu ochii pe ceas.

— Asta-i tot? Fără chestii dubioase, fără...

— Fără nimic altceva, liniștește-te, și se cere doar să fii cinstită și să lucrezi.

Mai devreme sau mai târziu, aș plăti pentru această generozitate. Oamenii generoși nu există în lumea reală.

— Când vreți să încep?

— Măine. Vii cu mine acum, te instalezi, te speli, dormi, mănânci și după aceea muncești timp de șase luni. Dacă rezști, evident...

— Am făcut eu altele și mai rele decât menajul.

— Te cred pe cuvânt.

Ne-am înfruntat din priviri. Propunerea lui era mai mult decât ciudată, ar fi trebuit să mă sperie. Nu urmezi un bărbat apărut de nicăieri care îți propune să lucrezi în hotelul lui. Totul, absolut totul era suspect. Dar simțeam în străfundul sufletului meu că puteam, sau mai degrabă că trebuia să am încredere în el. Avea ceva liniștitor, în pofida feței lui brăzdate de riduri și a privirii extrem de dure. Dumnezeu mi-e martor că am mai întâlnit asemenea oameni.

— Vă urmez.

Mi s-a părut că văd un licăr de ușurare în ochii lui, dar fusese atât de scurt, încât nu puteam să fiu sigură. Înainte de a avea timp să reacționez, și cu atât mai puțin să conștientizez ceea ce tocmai acceptasem, a bătut din palme pentru a da semnalul de plecare și mi-a luat rucsacul cu atâta ușurință de parcă era gol. A salutat-o pe patroana din spatele teșghelei și s-a îndreptat spre ieșire.

— Fugi, mi-a zis femeia. Jo nu prea are răbdare.

Am alergat după acest necunoscut care mă ducea într-un loc la fel de necunoscut.

A traversat strada fără să verifice dacă veneam în urma lui. În același timp, în mâna lui se afla bunul meu cel mai de preț și bănuia probabil că îl urmam îndeaproape. De altfel, mi-a aruncat fără menajamente rucsacul în spatele unui imens 4x4 prăfuit. Apoi a urcat și el, tot fără să se sinchisească de mine. Ajunsă lângă vehicul, am avut un moment de ezitare. Îmi mai rămânea totuși o ultimă posibilitate: să înșfac rucsacul și să fug cât mă țineau picioarele.

— Nu e o capcană, mi-a zis el, fără să mă privească, cu amândouă mâinile pe volan.

S-a uitat la mine cu tristețe.

— Vino și, dacă nu te simți bine la noi, îți garantez că o să te las unde vrei. Dar unde o să te duci în orașele alea mari de care vorbești? Bag mâna-n foc că n-ai călcat niciodată pe-acolo. Ai pe cineva care te așteaptă? Ai un pat în care să dormi? Eu nu-ți sunt mai străin decât cei peste care vei da acolo.

— Aproape am ajuns.

Ațipisem din pricina epuizării. Oare cât era ceasul? Mă trambalase dintr-un loc în altul toată ziua, cerându-mi să nu mă mișc când el ieșea din mașină. Singura dată când mi se adresase o făcuse ca să-mi întindă un sendviș și să-mi explice că hotelul nu era încă deschis pentru sezon — primăvara abia începea — și că trebuia să-l pregătească înainte de întoarcerea clienților, în mai puțin de o săptămână. Soarele asfințea deja, razele lui răzbeau printre crengile încă desfrunzite ale copacilor. A părăsit șoseaua principală. Cât vedeai cu ochii, doar câteva proprietăți erau risipite pe câmp. Exact de asta mă temeam. Aveam să fiu izolată de lume. Ca să-mi confirme temerile, mașina a luat-o printr-un cătun prăpădit, apoi a cotit-o pe un drumecag desfundat. Dacă n-aș fi zărit în depărtare o construcție imensă, aș fi putut să cred că mă ducea în fundul unei păduri ca să mă ciopârțească.

— Suntem în munți! am exclamat eu fără să-mi dau seama, panicându-mă la vederea peisajului.

El a izbucnit într-un râs sincer, nestăpănit.

— Nici măcar nu știi unde te afli, puștoaico! În nord, acolo, mi-a zis, arătând în depărtare vârful alb și golaș, se înalță Uriașul din Provence, Ventoux, și munții Vaucluse. Iar la sud, e masivul Luberon. Îți voi arăta într-o zi.

Cunoștințele mele de geografie erau până la urmă destul de limitate. Am reținut doar că mă aflam în inima

regiunii Provence. Bărbatul nu mi-a mai dat atenție și s-a întors la drumul lui. A luat-o pe o alee străjuită de chiparoși și a rulat încet, privind țință în față, cufundat în gânduri. De o parte și de alta a drumului se întindeau alte câmpuri, cu lavandă, măslini și viță-de-vie. Eram uluită. Nu mi-aș fi putut niciodată imagina că să te afli într-un loc ca acela era atât de frumos, de liniștitor. Aș fi fost mai degrabă înclinată să cred că era înfricoșător, dar în acel moment aș fi vrut să oprească mașina ca să mă lase să mă apropiu și să pășesc prin mijlocul acelei naturi care mi-era străină. Am mers de-a lungul unui zid de piatră, un panou vechi indicându-ne în ce direcție s-o luăm. Bărbatul ăsta nu mă mințise. Era într-adevăr proprietarul unui hotel, și nu a unuia mic, dacă era să mă iau după aleea impresionantă care se deschidea în fața noastră. Am intrat pe o poartă imensă din fier forjat. Pe măsură ce ne apropiam, soseau din sens invers camionete cu meșteri și grădinari. Bărbatul și-a lăsat geamul în jos și s-a oprit ca să-i salute pe fiecare și să-i întrebe dacă aveau să termine la timp. Toți îi vorbeau cu o familiaritate respectuoasă, aruncându-i câte-un „nicio problemă, pe mâine, șefu“. Câteva minute mai târziu, a oprit în parcare și a sărit din mașină. Am făcut și eu la fel, fără să-i mai aștept permisiunea. Aveam picioarele amorțite după atâta stat în aceeași poziție ore în șir.

— Așteaptă aici, o să încerc s-o găsec pe nevastă-mea, ea o să se ocupe de tine.

Până să-mi dau seama că-mi luase rucsacul, el traversa deja curtea. A intrat în hotel printr-o ușă mare din lemn și a dispărut. M-am uitat în jurul meu. Și brusc, m-am simțit ca hipnotizată, neștiind dacă eram în mare pericol sau în deplină siguranță. Nu mi se întâmpla prea des asta, dar eram impresionată. De acest bărbat, trebuia s-o recunosc, dar și de hotel. Eram mai degrabă obișnuită

cu locuințele dărăpănate și cu șarlatanii care le închiriau. Tipul ăsta tocmai mă adusese într-un decor de vis, cum nu mai văzusem în viața mea, și nici măcar n-aș fi bănuț că există. Hotelul în sine era impozant, maiestuos; zidurile de piatră, obloanele mari, platanii imenși din jurul curții, fântâna acoperită de mușchi care îi conferea un aspect feeric. N-aveam să rezist nici două zile, nu mă simțeam în elementul meu. Trebuia să fug imediat, să mă întorc la viața mea de pribegie, căreia îi cunoșteam legile și în care știam cum să supraviețuiesc, sau trebuia să rămân și să-mi încerc norocul în această lume necunoscută, străină, dar care exercita asupra mea o atracție pe cât de neașteptată, pe atât de incontrolabilă?

— Puștoaico! m-a strigat el. Hai încoace!

M-am supus.

— Du-te la recepție. O să vină și nevastă-mea în câteva minute. Ți-am dus rucsacul sus, în camera ta.

Nu-mi lăsa nicio posibilitate să fug.

— Așteptați!

De ce îl rețineam? S-a oprit în fața mea, uluit, și a așteptat răbdător să deschid gura.

— Mulțumesc, am zis în cele din urmă, surprinsă de sinceritatea mea.

A clătinat din cap, amuzat, și și-a continuat drumul. Nu l-am scăpat din ochi. S-a îndreptat spre restaurant, care se afla în ceea ce trebuie că fusese, cu mult timp înainte, un hambar. A mers de-a lungul terasei și s-a făcut nevăzut. M-am întors spre hotel și am tras aer în piept pentru a-mi face curaj.

Ca și cum m-aș fi aruncat în gol, am traversat curtea cea mare, am urcat cele câteva trepte de la intrare încadrate de leandri înfloriți și am intrat — în sfârșit — înăuntru.

Recepția era imensă. Am remarcat imediat o lampă veche cu un abajur cu franjuri așezată pe un birou din lemn deschis la culoare atins de patina timpului. După aceea, privirea mi-a fost atrasă ca un magnet de auriul cheilor de la camere agățate pe suportul lor. Mă afluam într-adevăr într-un hotel, un hotel care n-avea nimic în comun cu ceea ce văzusem până atunci. O scară din piatră urca spre etaje. O zonă de living, amenajată probabil pentru clienți, te îmbia la somn și relaxare cu fotoliile și canapelele ei. Tare mi-aș fi dorit să mă întind acolo. Dacă fiind înfățișarea mea ciudată, era puțin probabil să mi se propună așa ceva. Din locul în care eram, zăream o sală de mese ale cărei ferestre mari dădeau spre o grădină ce părea că nu are capăt.

— Vin acum! Vin acum! am auzit în depărtare.

M-am întors în toate părțile, neștiind de unde venea vocea. Și apoi, o femeie îmbrăcată cu o rochie bleumarin elegantă, a apărut de pe un culoar pe care nu-l văzusem încă. Era de o frumusețe rece, izbitoare, iar în părul negru strâns în coc i se zărea o uimitoare șuviță albă, ce-i cădea pe frunte. Fața foarte palidă îi era luminată de niște ochi imenși, de un verde-auriu. Melancolia pe care o răspândea era tulburătoare. M-a izbit nepotrivirea dintre această femeie, hotelul ei și mine. Nu aveam obiceiul să frecventez astfel de persoane. Contrastul dintre ea și soțul ei morocănos, fost boxer — cum bănuiam eu — era spectaculos. La urma urmei, mă simțeam mai apropiată de el. Deși nu schimbam mai mult de trei vorbe. Cu ea, nu mă simțeam la înălțime și nici n-aș fi fost vreodată. Totuși, o forță m-a împins să înaintez. Poate pentru că mă privea fără să mă judece, fără să-mi dea impresia că sunt o vietate ciudată care nu se potrivea cu lumea ei.

— Eu sunt Mașa, soția lui Jo.

Agnès Martin-Lugand

Vocea ei blândă și hotărâtă era impregnată cu un accent greu de definit.

— Bună ziua, i-am răspuns timid, ceea ce nu-mi stătea în fire.

Continuam să mă apăr, vrând să par mai puternică și mai în vârstă decât eram. Dar în acel moment, îmi era imposibil.

— Jo n-a fost în stare să-mi spună cum te numești, deși o să lucrezi cu noi.

Cu noi? Nu pentru noi?

— Hermine.

— Ce nume frumos și rar...

Mi-a scăpat un zâmbet ironic. Adevărata mea natură ieșea rapid la iveală.

— N-a fost ales pentru că era frumos. Maică-mea ducea lipsă de idei, așa că s-a uitat în calendar. M-am născut de ziua Sfintei Hermine.

Ea a înclinat capul într-o parte, circumspectă. Vorbisem prea mult. M-am închis din nou în mine. Ea n-a insistat, mulțumindu-se să-mi adreseze un zâmbet de o blândețe infinită, la care am răspuns fără să vreau.

— Bine ai venit la Dacea.

1

Douăzeci de ani mai târziu.

„Ești mândră, puștoaico...” Ba nicidecum, aș fi putut să-i răspund lui Jo, în timp ce mă uitam fix la imaginea mea reflectată în oglinda de la intrare. Nu mă recunoșteam în această ținută, în rochia asta neagră, cumpărată de urgență. La Dacea, nu se purta negru. La Dacea, se purta alb, galben-pai, roz, verde, albastru. La Dacea, se purtau culorile bucuriei. Aș fi vrut să am curajul de a mă afișa cu o rochie de în colorată. Dar durerea mă împiedica să fac o asemenea ispravă. Mi-ar ierta-o el oare? Ar râde de mine? Mi-ar înțelege furia? Speram că da, era stăpânit și el de aceeași furie ca mine, ascunsă în adâncul sufletului său. Mi-am strecurat în geantă ciorna textului. Mi-era ciudă pe lumea întreagă că fusesem nevoită să fac asta, că fusesem nevoită să-mi fac rău scriind aceste cuvinte, aceste fraze pentru a-mi aduce aminte de el. Nu voiam să-mi aud ecoul vocii rostindu-le peste câteva ore. Și totuși aveam s-o fac. Pentru el. Pentru ea. Pentru ei. Pentru viața pe care o ducem și pe care le-o datoram.

Am ieșit din moară trântind ușa și m-am îndreptat spre curtea plină de mașini. Abia dacă mai distingeam

fântâna. În mod normal, aş fi fost nebună de bucurie: hotelul era plin. Dar nu din bunele motive obișnuite. De fapt, ba da... Dacă lucrurile ar fi stat invers, m-ar fi cuprins o furie devastatoare. Fiecare avea un motiv întemeiat să fie prezent. Clienții sosiseră din toate colțurile țării. Cei dintâi primiseră ultimele camere libere — sezonul debuta exact acum, la mijlocul primăverii —, următorii fuseseră găzduiți în hotelurile și în camerele de oaspeți vecine. Nu știam cum se răspândise vestea. Nimeni n-avusese timp să se ocupe de asta. Ai fi zis că niște porumbei călători zburaseră până la ei să-i anunțe...

Apropiindu-mă de Dacea, m-am mulțumit să-i salut, ridicând mâna, pe cei cu care mă întâlneam. Nimeni n-a îndrăznit să intre în vorbă cu mine, probabil că figura mea tristă i-a descurajat. Încă nu era momentul. Trebuia să verific dacă totul era gata pentru înmormântare, chiar dacă știam că toate pregătirile fuseseră făcute. Era o scuză, aveam nevoie să mai câștig puțin timp. Să-l dau înapoi. Să-l opresc. M-am făcut nevăzută prin pasajul secret — intrarea artiștilor — dintre Dacea și restaurant. Am împins ușa masivă și am intrat în bucătărie. Charles, bucătarul-șef, nu mi-a remarcat prezența, cel puțin n-a lăsat să se vadă asta. Probabil stătuse toată noaptea acolo să gătească, fără să închidă un ochi și fără să mai ajungă acasă. Amélie, soția lui, îl așteptase cu siguranță, stând trează și ea. M-am apropiat de el și mi-am pus mâna peste mâna lui care tremura.

— Charly, i-am zis cu blândețe, cred că avem tot ce trebuie... Va trebui să mergi să te schimbi.

— Știu.

A lăsat tigaia și a stins focul. M-a apucat pe după umeri și am suspinat adânc în același timp. Ne cunoșteam de

douăzeci de ani. Deși, pe vremuri, fuseserăm foarte diferiți, ne făcusem ucenicia împreună la Dacea, susținându-ne, impulsivându-ne reciproc, entuziasmându-ne. Nu mai aveam nevoie de cuvinte. Am rămas minute în șir lipiți unul de altul și am încercat să găsec în această îmbrățișare o doză de curaj pentru a merge mai departe.

— Pe curând, am murmurat, desprinzându-mă de el.

În momentul în care mă pregăteam să trec pragul ușii de la intrare, am auzit în spatele meu niște voci care mi-au domolit bătăile inimii.

— Mami!

M-am întors și am coborât scările în fugă pentru a-i îmbrățișa pe Alexandre și Romy. Fiul meu de doisprezece ani mi s-a cuibărit la piept ca un copilaș. Mai că mă întrebam dacă nu cumva în câteva zile devenise iar un băiețel de opt ani, precum sora lui. Am văzut privirea îngrijorată a lui Samuel, tatăl lor, care avea grijă de ei în acest moment. Ni s-a alăturat și m-a sărutat cât se poate de firesc pe păr. Deși ne despărțiserăm, reușiserăm să ne păstrăm tandrețea și complicitatea. Fără să le dau drumul copiilor, am netezit o cută imaginară de pe sacoul lui; mă amuza să-l văd îmbrăcat așa, în ciuda împrejurărilor.

— Ești frumos, i-am șoptit.

El a râs și mi-a dat pe după ureche o șuviță de păr rebelă.

— Nu credeam să spun asta vreodată, dar aş fi preferat să nu-mi faci acest compliment.

L-am sărutat pe obrazul proaspăt ras.

— Mergem? i-am propus.

De mult nu mai fuseserăm împreună toți patru. I-am mulțumit în gând lui Samuel că venise la țanc. Poate că aveam să reușesc să fiu mândră, așa cum îmi spusese Jo.